

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 940/12</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **13 grudnia 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Urszula Kocylowska SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **13 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawy wniosku **Z. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **27 czerwca 2012 r.** sygn. akt **IV U 1119/11**

I. **o d d a l a apelację.**

II. **z a s ą d z a od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J. na rzecz wnioskodawcy Z. S. kwotę 200 zł (słownie: dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt III AUa 940/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 sierpnia 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. odmówił wnioskodawcy Z. S. dalszej wypłaty renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z dnia 28 lipca 2011r. stwierdzające, że wnioskodawca jest zdolny do pracy od 1 lipca 2011r.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł Z. S..

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania powołując tę samą argumentację, która była podstawą wydania zaskarżonej decyzji.

Po rozpoznaniu odwołania Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 27 czerwca 2012r., sygn. akt IV U 1119/11 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że nakazał organowi rentowemu dalszą wypłatę wnioskodawcy renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1 lipca 2011r. na okres dwóch lat.

Sąd I instancji ustalił, iż wnioskodawca do 30 czerwca 2011r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy .

Orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 28 lipca 2011r. uznano, że Z. S. jest zdolny do pracy.

Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu diabetologii, kardiologii, reumatologii, urologii, chirurgii naczyniowej.

W opinii z 16 listopada 2011r. biegli: kardiolog, diabetolog, reumatolog rozpoznali u wnioskodawcy: cukrzycę typu 2, otyłość, nadciśnienie tętnicze i stabilną chorobę wieńcową, zmiany zwyrodnieniowe w kręgosłupie lędźwiowo-krzyżowym, dyskopatię L4-L5-S1, zmiany zwyrodnieniowe w stawach biodrowych i barkowych, dnę moczanową z częstymi atakami i uznali, iż badany jest nadal częściowo niezdolny do pracy fizycznej na okres 2 lat.

Biegli z zakresu urologii i chirurgii naczyniowej w opinii z dnia 20 marca 2012r. rozpoznali u wnioskodawcy gruczolaka stercza I/II stopień w trakcie leczenia specjalistycznego i żylaki prawego podudzia bez cech jawnej niewydolności. Zdaniem biegłych gruczolak stercza wymaga specjalistycznego leczenia, żylaki prawego podudzia kwalifikują się do operacyjnego usunięcia.

W ocenie biegłych schorzenia te nie spowodują jednak na badanego niezdolności do pracy z przyczyn urologicznych i naczyniowych. W tym zakresie opinia biegłych jest zgodna z opinią organu rentowego.

Z uwagi na zarzuty zgłoszone do opinii przez lekarza orzecznika, Sąd przeprowadził dowód z opinii uzupełniającej biegłego lekarza specjalisty

z zakresu reumatologii z dnia 23 maja 2012r., który podtrzymał swoją wcześniejszą opinię i wskazał, że Z. S. z zespołem bólowym i coxarthrozą jest niezdolny do pracy jako mechanik samochodowy, ponieważ praca ta wymaga wysiłku fizycznego, często jest w pozycji przymusowej, a nawet leżącej, w różnych warunkach atmosferycznych.

Sąd I instancji uznał opinie biegłych lekarzy sądowych za wiarygodne z uwagi na wydanie ich na podstawie analizy dokumentacji medycznej i przekonujące uzasadnienie przyjętego stanowiska.

Sąd wskazał, iż zgłaszane zastrzeżenia organu rentowego do opinii biegłego reumatologa, to jedynie polemika z prawidłowymi ustaleniami biegłego sądowego, lekarza, którego specjalizacja odpowiada schorzeniu, na jakie leczy się wnioskodawca, a więc jest osobą w pełni kompetentną do dokonania oceny stanu zdrowia skarżącego i wpływu występujących u niego schorzeń na zdolność do pracy.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia Sąd powołał art. 12, art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zmianami) oraz art. 447¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 2012r. zaskarżył apelacją pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J..

W apelacji organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania wnioskodawcy, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zarzucił, że wydanie wyroku z naruszeniem art. 233 k.p.c. tj. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i oparcie wyroku na wadliwej opinii biegłego z zakresu reumatologii, który uznał wnioskodawcę za częściowo niezdolnego do pracy.

W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący w szczególności wskazał, że nie godzi się z rozstrzygnięciem Sądu I instancji, a to z uwagi na zgłaszane zastrzeżenia do uzyskanych przez Sąd opinii. Zwrócił też uwagę na okoliczność, że u wnioskodawcy nie stwierdzono istotnych, utrwalonych deficytów neurologicznych i brak objawów świadczących o obecności w chwili badania przewlekłego zespołu bólowego z ubytkami neurologicznymi. Nieobecny podczas badania przez biegłych jest objaw rozciągowy z kończyn dolnych, niewielkie ograniczenie ruchomości kręgosłupa, czy napięcia mięśni przykręgosłupowych, zdaniem organu rentowego nie stanowią podstawy do nabycia uprawnień rentowych.

Sąd Zakład wniósł o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu neurologii oraz medycyny pracy.

Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego podkreślając, że jest całkowicie bezzasadna, a zarzuty w niej zawarte są chybione, jako że opinie wydane w sprawie są fachowe i rzetelne. Wbrew twierdzeniom apelacji, zebrany materiał dowodowy pozwala na wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia, iż aktualne naruszenie sprawności organizmu wnioskodawcy spowodowane obecnym stopniem zaawansowania schorzeń narządu ruchu i dny moczanowej powoduje częściową długotrwałą niezdolność do pracy zarobkowej zgodnej z kwalifikacjami.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, co następuje:

Wniesiony przez organ rentowy środek odwoławczy nie może wywrzeć pożądanego skutku.

Wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie jest w ocenie tut. Sądu wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Istotą sporu w niniejszej sprawie jest ustalenie, czy stan zdrowia wnioskodawcy Z. S. uzasadnia przyjęcie, iż jest on co najmniej częściowo niezdolny do pracy, czy też jest on tego rodzaju, że nie powoduje niezdolności do pracy - jak orzekł lekarz orzecznik.

Sąd Okręgowy, poddał kontroli orzeczenie lekarza orzecznika i komisji lekarskiej ZUS, przeprowadzając dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych, którzy na podstawie analizy dokumentacji medycznej oraz wyników badania przedmiotowego przyjęli u wnioskodawcy dalszą częściową niezdolność do pracy. W ocenie biegłych stan zdrowia odwołującego w tym schorzenia narządu ruchu, szczególnie stawów biodrowych, dny moczanowej z częstymi atakami nie uległy zmianom po 30 czerwca 2011r. i nadal powodują częściową niezdolność do pracy fizycznej.

Należy zauważyć, iż w sprawach o świadczenia rentowe zasadniczym dowodem jest dowód z opinii biegłego lekarza lub zespołu biegłych, mający na celu ustalenie stanu zdrowia osoby odwołującej się pod kątem zasadności przesłanki warunkującej nabycie prawa do renty, jaką jest niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, daty powstania tej niezdolności, charakteru niezdolności.

Sąd Apelacyjny chciałby podkreślić prawidłowość przyjętego przez Sąd I instancji ustalenia w zakresie oceny stanu zdrowia Z. S., jako ustalenia nie przekraczającego w żaden sposób granic swobodnej oceny dowodów o jakiej stanowi art. 233 § 1 kpc, mający swe pełne zastosowanie także do oceny dowodu z opinii biegłych, na którym to dowodzie oparł się Sąd Okręgowy w omawianym ustaleniu o występowaniu u odwołującego się dalszej częściowej okresowej niezdolności do pracy.

Za przyjęciem bowiem pełnej miarodajności opinii biegłych przemawiała nie tylko fachowość jej autorów, a także zupełność opinii i właściwe uzasadnienie wniosku końcowego (o takich zaś kryteriach oceny tego dowodu stanowią orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 1990 r. I PR 148/90 OSP 1991 nr 11-12, poz. 300 , z dnia 14 września 1995 r. II URN 31/95 OSNAP 1996 r., nr 7, poz. 103, czy z dnia 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98 - OSNC 2001/4/64).

Sąd II instancji orzeka na podstawie materiału dotychczas zebranego, który może tylko uzupełnić i wykorzystać jako podstawę orzeczenia. Uzupełnienie takie jest jednak możliwe i dopuszczalne tylko wówczas, gdy okoliczności sprawy wskazują na taką potrzebę i to pod warunkiem, że nie zachodzą przeszkody określone w art. 381 k.p.c.

Dlatego też tutaj Sąd nie widział potrzeby uzupełnienia postępowania dowodowego o opinię innego zespołu biegłych uznając, iż sporna kwestia została dostatecznie wyjaśniona w dotychczasowym postępowaniu.

W świetle wyżej naprowadzonych okoliczności zarzuty apelacji uznać należy jedynie za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, co do stanu zdrowia wnioskodawcy i jego częściowej okresowej niezdolności do pracy.

Reasumując Sąd Apelacyjny stwierdził trafność zapadłego przed Sądem Okręgowym Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie orzeczenia.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania znajduje z kolei swoje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 108 kpc.